

Κρτ Στέλιος Κουμπιάς

Η ζωή μου όλη ένα καράβι

Από τα δύσκολα χρόνια στη Χίο και τον «θαλασσινό μονόδρομο» στις εποχές της εντατικοποίησης και του διαδικτύου. Από το καράβι-καφενείο του χωριού στο καράβι-βωμό της μοναξιάς. Σκληρά περιστατικά, αλλιά και στιγμές μεγάλης ευτυχίας σε μια 40ετή πορεία στην ποντοπόρο ναυτιλία. Σε φορτηγά, τζεναραλάδικα, δεξαμενόπλοια. Ο Χιώτης πλοίαρχος Στέλιος Κουμπιάς θυμάται θάλασσες και ναυτικούς. Και σήμερα συνεχίζει από τη στεριά

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΟΓΙΑΣ

Ο καπτά Στέλιος Κουμπιάς γεννήθηκε το 1961 στο Καστέλο της Χίου –στην Αγία Παρασκευή, συνοικία γεμάτη Μικρασιάτες πρόσφυγες, που έχει βγάλει πολλούς ναυτικούς. Ξεκίνησε την καριέρα του στη θάλασσα το 1979, αμέσως μετά την αποφοίτησή του από το Ναυτικό Λύκειο του νησιού. «Ο πατέρας μου, λοστρόμος ο ίδιος, δούλεψε στα πλοία του Χανδρή και του Φαφαλιού. Είχε πάρει την επιβράβευση του ευεργετικού, που τον ανέβασε ως το βαθμό του ανθυποπλοίαρχου, και μ' αυτόν το βαθμό υπολογίστηκε η σύνταξη του. Είχε πολλές αντιρρή-

σεις, δεν ήθελε να πάω στη θάλασσα. Μου έλεγε: "Δεν θα γίνεις ναυτικός. Δεν βλέπεις εμένα τι πέρασα; Για πες μου, σου έλειψα για όχι τόσα χρόνια στη θάλασσα;". Εκείνα τα χρόνια όμως στο νησί οι επαγγελματικές επιλογές ήταν ελάχιστες και η θάλασσα ήταν η καλύτερη διέξοδος. Κάτι ανάλογο, δηλαδή, με αυτό που ζούμε σήμερα. Παιδιά, ακούγαμε τόσο δελεαστικές ιστορίες από τους ναυτικούς της εποχής, για τις άλλες χώρες, τα μέρη που επισκέπτονταν, τις μακρόχρονες παραμονές σε κάθε λιμάνι, που ξεχνούσε να φύγει το βαπόρι –καμία σχέση με τις σημερινές συνθήκες εργασίας των ναυτικών. Ήταν μονόδρο-

μος, όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στη θάλασσα». **Γοντευτικά, αλλά και δύσκολα χρόνια –ίσως πάνε μαζί αυτά.** «Στη δεκαετία του 1980 ήταν δύσκολα, ειδικά μετά το 1983 που άρχισαν να δένουν πολλά καράβια –η δεύτερη μεγάλη κρίση μετά το 1958. Τότε, έλεγε ο πατέρας μου, μπαρκάρζαν οι ναυτικοί ακόμα και άμισθοι. Το ζήσαμε κι εμείς, αν και όχι στην ίδια έκταση. Στον πόλεμο των Φόκλαντ ήμουν στο ΝΕΑ ΕΛΠΙΣ. Είχαμε φουντάρει στο Ρίο ντε λα Πλάτα από το Φλεβάρη για να φορτώσουμε για Αγγλία. Στις αρχές Απριλίου μας ειδοποίησαν από το γραφείο ότι άλλαξε ο ναύλος, γιατί η Αργεντινή ήταν σε πόλεμο με τη Μεγάλη

Βρετανία. Αρχές Μαΐου φύγαμε για το Μπανταραμπάς του Ιράν, στη συνέχεια κατεβήκαμε στη Νότια Αφρική και μετά ανεβήκαμε στην Αγγλία, όπου έδωσε το βαπόρι. Αρχές του 1984 τα πράγματα άρχισαν να στρώνουν και ένα ένα τα πλοία ξεκινούσαν πάλι. Οι συνθήκες όμως είχαν αλλάξει. Τα πλοία έφυγαν από την ελληνική σημαία, όπως έφυγαν και τα ελληνικά πληρώματα από τα πλοία, που άρχισαν να γεμίζουν αλλοδαπούς. Οι Χιώτες εφοπλιστές της εποχής, ο Λιβαρός, ο Λως, ο Φαφαλιός, ο Λαιμός ακόμα κρατούσαν Έλληνες στα βαπόρια τους. Μπορεί να μην ήταν όλοι, αλλά και ναύτες Έλληνες είχαμε και λαδάδες και φυσικά αξιωματικούς». ➤